

Sygn. akt VI Ga 133/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass-KLoc

Sędziowie: SO Anna Harmata

SO Marta Zalewska (spraw.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2017 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. w Ś.

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego co do punktu I i III wyroku Sądu Rejonowego w R. V Wydziału Gospodarczego z dnia 6 września 2016 r., sygn. akt V GC 1724/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w Ś. kwotę 651,90 zł (sześćset pięćdziesiąt jeden złotych 90/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 408,70 zł (czteryście osiem złotych 70/100) tytułem kosztów procesu,

2. w pozostałej części oddala apelację,

3. koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym znosi.

Sygn. akt VI Ga 133/17

Uzasadnienie wyroku z dnia 31 sierpnia 2017r.

Pozwem z dnia 3 lipca 2015 r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 1429,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 maja 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że wynajął samochód zastępczy P. (...) (klasa B) na okres od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia 8 maja 2015 r. W. K. (1) poszkodowanemu w wyniku kolizji drogowej. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Poszkodowany umową cełsi wierzytelności z dnia 28 kwietnia 2015 r. przeniósł na powoda wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego. Uszkodzony pojazd został naprawiony pozostawał w naprawie w

okresie od 28 kwietnia 2015 r. do dnia 8 maja 2015 r. Powód w dniu 15 maja 2015 r. wystawił fakturę VAT na kwotę 2029,50 zł z terminem płatności do dnia 29 maja 2015 r.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany oświadczył, że wypłacił należne z tytułu zdarzenia, którego sprawa dotyczy odszkodowanie, przyjmując za zasadny okres 5 dni i stawkę 120 zł. Zdanie pozwanego powód w żaden sposób nie wykazał, że konieczny do naprawy uszkodzonego pojazdu okres wynosił 11 dni, nadto zdaniem pozwanego stawka czynszu najmu zastosowana przez powoda jest rażąco wygórowana względem stawek obowiązujących na rynku.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2015 r. miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzeniu uległ samochód marki H. (...) należący do poszkodowanego W. K. (2). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Poszkodowany w dniu 27 kwietnia 2015 r. dokonał zgłoszenia szkody u pozwanego. W dniu 28 kwietnia 2015 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu samochodu zastępczego marki P. (...). W § 2 pkt. 1 umowy wskazano, że zostaje ona zawarta na czas trwania naprawy pojazdu poszkodowanych nie dłużej jednak niż na 30 dni. W § 13 pkt 1 umowy określono stawkę czynszu najmu pojazdu zastępczego (przy najmie trwającym dłużej niż 7 dni) na kwotę 150 zł netto (184,50 zł brutto). Jednocześnie z umową najmu pojazdu zastępczego w dniu 28 kwietnia 2015 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności dotycząca odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Samochód zastępczy został wydany poszkodowanemu w dniu 28 kwietnia 2015 r., zaś jego zwrot nastąpił w dniu 8 maja 2015 r. W dniu 28 kwietnia 2015 r. poszkodowany oddał uszkodzony pojazd do naprawy. Oględziny przednaprawcze zostały dokonane przez przedstawiciela pozwanego w dniu 29 kwietnia 2015 r. W dniu 5 maja 2015 r. serwis otrzymał zatwierdzoną przez pozwanego kalkulację naprawy. Naprawa zakończyła się 8 maja 2015 r. i w tym też dniu pojazd został wydany poszkodowanemu. W dniu 15 maja 2015 r. powód wystawił fakturę VAT na kwotę 2029,50 zł brutto z terminem płatności do dnia 29 maja 2015 r. Na powyższą kwotę składały się koszty najmu samochodu zastępczego marki P. (...) za 11 dni, po stawce dziennej 150 zł netto, powiększone o należny podatek VAT. W piśmie z dnia 29 maj 2015 r. pozwany uznał swą odpowiedzialność, co do zasady i przyznał odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 600 zł, podając że jego zdaniem zasadny był najem przez okres 6 dni, po stawce 120 zł brutto.

Uzasadniony okolicznościami zdarzenia czas naprawy uszkodzonego w zdarzeniu za którego skutki ponosi pozwany wynosił 10 dni, zaś rynkowe stawki czynszu najmu pojazdu klasy B, obowiązujące w okresie kiedy najem był realizowany, właściwe dla czasu trwania najmu od 10 do 12 dni wahały się w przedziale od 99 do 184,50 zł brutto, średnia stawka to 125,19 zł brutto.

W dniu 6.09.16r. Sąd Rejonowy wydał wyrok, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda 1245 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30.05.15r.

W rozważaniach prawnych sąd ten uznał za zasadne żądanie pozwu jest w przeważającej części. Postępowanie dowodowe wykazało, że zastosowana w umowie pomiędzy poszkodowanym, a powodem dobową stawką czynszu najmu nie jest stawką rażąco wygórowaną. Należy podkreślić, iż poszkodowany nie jest zobowiązany poszukiwać najtańszej na rynku ofert najmu pojazdu, ani też znać i analizować stawki czynszu obowiązujące w poszczególnych działających na rynku wypożyczalniach. Różnica pomiędzy średnią stawek rynkowych, a stawką powoda nie uzasadnia stwierdzenia, że stawka powoda jest rażąco wygórowana; tylko w tym przypadku możliwe byłoby stwierdzenie, że koszty najmu nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem ubezpieczeniowym za które odpowiedzialność ponosi pozwany. Rację ma natomiast pozwany twierdząc, że okres najmu został nadmiernie wydłużony, Sąd opierając się na miarodajnej dla ustalenia okoliczności sprawy opinii biegłego ustalił, że niezbędny do dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu był okres 10 dni, taki też był uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego. Zdaniem Sądu fakt ten potwierdza również „historia naprawy” (k.25), z której wynika, że samochód odstawiono do warsztatu naprawczego przed terminem oględzin, co nie był konieczne. Reasumując, kwota

odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, ustalona w sposób prawidłowy wynosi 1845 zł brutto, co dopowiada iloczynowi 10 (dni najmu) i 184,50 zł (stawka dobową). Na marginesie wskazać należy, iż pozwany przed procesem przyznał zasadność roszczenia w szerszym zakresie niż, co do kwoty którą przyznał (600 zł), bowiem w piśmie z dnia 29 maja 2015 r. przyjął za zasadny okres najmu 6 dni i stawkę 120 zł brutto, co daje kwotę 720 zł. Ponieważ pozwany zapłacił już kwotę 600 zł do zapłaty pozostaje kwota 1245 zł, którą to Sąd zasądził na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c., oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako bezzasadne, na tej samej podstawie prawnej.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżył pozwany co do kwoty 1245zł z ustawowymi odsetkami od niej oraz w zakresie kosztów procesu. Wniósł o oddalenie powództwa w zaskarżonej części i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje. Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów:

- art. 361 kc w zw. z art. 822 § 2 kc poprzez przyjęcie odpowiedzialności pozwanego za szkodę w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego ponad kwotę 600zł uznaną przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym

- art. 826 § 1 kc w zw. z art. 354 § 1 kc w zw. z art. 362 kc poprzez ich niezastosowanie co skutkowało przyjęciem za zasadne okres najmu na okres 10 dni podczas gdy winien być to okres 5 dni

- art. 6 w zw. z art. 232 kpc oraz art. 233 kpc poprzez przyjęcie zasadnego najmu na okres 10 dni podczas uszkodzony pojazd był jezdny i nie było potrzeby wynajmować go w czasie przetrzymywania pojazdu uszkodzonego w warsztacie naprawczym w okresie oczekiwania na części zamienne, akceptację kosztorysu, dni wolne od pracy oraz lakierowanie zamówionych części. Przy tej okazji zakwestionował wiarygodność opinii biegłego sądowego

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzeni kosztów procesu na swoją rzecz.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew zarzutom skarżącego opinia biegłego główna oraz uzupełniająca, stanowiąca odpowiedź na zarzuty pozwanego została sporządzona w sposób wszechstronny oraz właściwie uzasadniona z wykorzystaniem wiedzy specjalnej biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Biegły ten, zwłaszcza w opinii uzupełniającej w sposób logiczny uzasadnił przyjęty okres naprawy pojazdu jako niezbędnych 10 dni, z czego 3 dni stanowiły dni wolne od pracy. Przekonuje opinia z uzasadnieniem oto takim, iż brak materiału dowodowego na okoliczność, że uszkodzenia powstałe na zderzaku pozwały na powtórny jego montaż na czas oczekiwania zamówionych części czy akceptacji kosztorysu przez ubezpieczyciela. Logicznym jest twierdzenie biegłego, iż nie powinno się ponownie montować w pojeździe uszkodzonych części. Tym samym niezasadnym okazał się zarzut pozwanego zgłoszony w apelacji odnośnie błędnych ustaleń Sądu i naruszenia art. 233 kpc poprzez przyjęcie okresu niezbędnego najmu pojazdu zastępczego jako 10 dni.

Odnosząc się natomiast do stawki przyjętej przez powoda, opinia biegłego sądowego uzupełniona w tym przedmiocie po zarzutach pozwanego na podstawie zebranych w sprawie stawek innych wynajmujących pojazdy zastępcze poprzez zestawienie tych stawek wskazała na średnią arytmetyczną stawki panującej na rynku za pojazd analogiczny, co uszkodzony w wysokości 125,19zł brutto, przy czym zdaniem sądu II instancji Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął za właściwy do oceny sprawy wariant wskazany w opinii uzupełniającej, który pomijał stawkę powoda, jako sporną w niniejszej sprawie i podlegającą ocenie, a zatem niemiarodajną w zakresie wyznaczenia stawki rynkowej, zaś uwzględnił stawki innych ubezpieczycieli na rynku lokalnych, wskazane przez pozwanego i poparte załączonym do sprzeciwu materiałem dowodowym. Analiza tych stawek wskazuje, iż stawka powoda w wysokości 184,50zł brutto nie mieściła się w granicach stawek w/w jako panujących na rynku lokalnym, a ponadto przekraczała o 47% średnią arytmetyczną tych stawek. Wynik arytmetyczny wskazuje wbrew ocenie sądu I instancji, iż stawka powoda była rażąco wygórowana w stosunku do stawki średniej, panującej na rynku, co nakazało sądowi II instancji zweryfikować wyrok Sądu Rejonowego w tym przedmiocie, tj. stawka przyjęta jako rynkowa 125,19zł brutto przy uwzględnieniu 10 dni zasadnego najmu dało kwotę 1.521,90zł, co przy uwzględnieniu zapłaconej kwoty przez ubezpieczyciela: 600zł dało kwotę należną poszkodowanemu tytułem odszkodowania: 651,90zł. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany

kwestionował również prawidłowość daty początkowej odsetek ustawowych. Wprawdzie w apelacji powyższy zarzut pozwanego nie pojawił się, niemniej zważywszy na przedmiot zaskarżenia oraz zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który pozwolił sądowi odwoławczemu ocenę merytoryczną w/w zarzutu sprzeciwu, zgodnie z art. 817 § 1 kc termin ustawowy 30 dni na zapłatę odszkodowania liczony od daty zgłoszenia szkody upłynął w dniu 13.06.2015r. (powód w procesie nie kwestionował twierdzeń pozwanego, iż ubezpieczyciel dokumenty szkodowe dotyczące najmu pojazdu otrzymał w dniu 15.05.2015r.). Błędnie zatem sąd I instancji odsetki za opóźnienie naliczył od daty następnego po terminie płatności fv.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżony wyrok, jedynie w części dzieląc zarzuty apelacji, stosując nadto prawo materialne art. 817 § 1 kc - na podstawie art. 386 § 1 kpc.

W pozostałej części apelacja jako niezasadna została oddalona na podstawie art. 385 kpc.

Koszty procesu w postępowaniu przed sądem I instancji sąd odwoławczy stosunkowo rozdzielił na podstawie art. 100 kpc, zważywszy iż powód wygrał w 46 %, a pozwany w 54%. Koszty po stronie powoda to: opłata od pozwu: 72zł, wynagrodzenie minimalne adwokackie: 180zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa: 17zł, koszty po stronie pozwanego to: minimalne wynagrodzenie radcowskie: 180zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa: 17zł i poniesione wydatki na biegłego sądowego: 788,50zł.

Odnosnie kosztów postępowania przed sądem II instancji zważywszy iż przegrana i wygrana stron były zbieżne, jak również zbieżne były w sposób odwrotny niż procent wygranej poniesione przez strony koszty procesu Sąd uznał, iż zbliżone do siebie kwoty kosztów procesu po obu stronach po ich skompensowaniu, dając wynik bliski zeru, uzasadniały zastosowanie art. 100 kpc.